

**Opinia do ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji w sprawie zwalczania
aktów terroryzmu jądrowego, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów
Zjednoczonych dnia 13 kwietnia 2005 r.**

(druk nr 691)

I. Cel i przedmiot ustawy

W dniu 23 października 2009 r. Sejm wyraził zgodę na dokonanie przez Prezydenta RP ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji w sprawie zwalczania aktów terroryzmu jądrowego, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 13 kwietnia 2005 r.

W dniu 14 września 2005 r. Konwencja została podpisana przez polskiego ministra spraw zagranicznych A. Rotfelda w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

Przedmiotem wskazanej wyżej umowy międzynarodowej jest intensyfikacja współpracy pomiędzy państwami, mającej na celu skuteczne zapobieganie zagrożeniom terrorystycznym (w szczególności zagrożeniom związanym z posługiwaniem się bronią jądrową). Ustawa nakłada na państwa - strony obowiązek penalizacji wskazanych w niej przestępstw, poddania ich pod swą jurysdykcję krajową, określa zasady dotyczące udzielania pomocy prawnej i procedur ekstradycyjnych.

Na kształt umowy składa się 28 artykułów, w których strony uzgodniły, że:

- na użytek Konwencji posługiwać się będą słowniczkiem zawartym w art. 1, który zawiera definicje: "materiału promieniotwórczego", "materiału jądrowego", "obiektu jądrowego", "urządzenia", "obiektu państwowego lub rządowego" oraz "sił zbrojnych państwa";
- przestępstwami są czyny wskazane w art. 2 Konwencji, zaś państwa - strony podejmą działania mające na celu zapewnienie ich karalności w prawie krajowym;
- będą prowadzić współpracę w formach określonych w art. 7 (wymiana i udostępnianie informacji, wyznaczenie organów i punktów kontaktowych, dostępnych w sposób ciągły);

- podejmą starania celem wdrożenia procedur zapewniających ochronę materiału promieniotwórczego (zabezpieczenie, przechowywanie zgodnie ze standardami bezpieczeństwa Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej);
- przestępstwa wskazane w Konwencji zostaną włączone do wszystkich umów ekstradycyjnych, zawartych przed i po wejściu w życie Konwencji, przy czym w braku odrębnej umowy ekstradycyjnej art. 13 ust. 2 Konwencji może stanowić samoistną podstawę ekstradycji;
- będą sobie udzielać jak najszerzej pomocy w związku ze ściganiem karnym, postępowaniem karnym lub ekstradycją, związanymi z przestępstwami wskazanymi w Konwencji;
- spory dotyczące wykładni lub stosowania niniejszej Konwencji, będą poddane arbitrażowi, a w razie niemożności uzgodnienia jego organizacji Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości (możliwość złożenia zastrzeżenia dotyczącego rozwiązywania sporów);

W związku z tym, że Umowa dotyczy wolności, praw i obowiązków obywatelskich określonych w Konstytucji, stanowiących również materię ustawową podlega ona ratyfikacji przez Prezydenta RP za uprzednią zgodą parlamentu wyrażoną w ustawie (art. 89 ust 1 pkt 2 i 5 Konstytucji).

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt niniejszej ustawy został wniesiony do Sejmu przez Radę Ministrów w dniu 10 sierpnia 2009 r.

Projekt ustawy został skierowany do Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych oraz do Komisji Spraw Zagranicznych. Pierwsze czytanie, miało miejsce 7 października 2009 r. W efekcie prac komisji przyjęto sprawozdanie o projekcie w brzmieniu przedłożenia. Komisja rekomendowała uchwalenie projektu ustawy bez poprawek.

II czytanie miało miejsce na 52 posiedzeniu Sejmu w dniu 21 października 2009 r. Sejm przystąpił niezwłocznie do III czytania.

Ustawa została uchwalona przez Sejm jednogłośnie w dniu 23 października 2009 r.

Ustawa nie budzi zastrzeżeń legislacyjnych

Beata Mandylis

Główny legislator